

Katharina & Raven Chant "The Journey"

“Sjæfuldt album genopliver den rene og velproducerede soul-pop”

Folk under 33 år tror det næppe. Men rendyrket Soul-pop med roots og gospel fornemmelser har rent faktisk været IN engang. I 70'erne, 80'erne og 90'erne bragte genren ligefrem artister helt frem på toppen af hitlisterne. Velproducerede album med gode sange udkom i stribesvis – og mange er stadig klassikere den dag i dag – **Bonnie Raitt** "Nick of Time", **Hall &**

Oates "Private Eyes", **Michael McDonald** "If That's What It Takes" og **Steely Dan** "Gaucho" – bare for at nævne et lille forskelligfarvet firkløver. Herhjemme var det ikke mindst **Sko/Torp** og **Hanne Boel**, der i 90'erne var regerende stormestre i genren.

Boel var dog mere sanger end sangskriver, og kun få af hendes største hit har hun skrevet selv. **Katharina Baetz**, der er kvinden i front for **Katharina & the Raven Chant**, skriver tekst og musik selv – og var det her album udkommet for 25 år siden havde det med garanti både vundet et par priser og været sikker på mindst et par radiohit i form af "You Got My Love" og "How Was That Day". Nu skriver vi 2019, og så bliver det nok "bare" et modent album for de nysgerrige, der har næse for at finde lækkerlyd og gode nye tidløse sange til øregangene.

Det er bandets blot tredje album siden debutalbummet i 96 – men **Katharina Baetz** har hele tiden været i gang i et eller andet med musik i – f.eks. som korleder for **Gospel Unusual**, der også medvirker på et par numre på "The Journey".

Hendes gospel baggrund skinner da også igennem på en stor del af albummet. Musik og sang swinger og er i synk på en sofistikeret, sanselig og sjæfuld måde – og det mærkes at der er arbejdet ligeså seriøst med korarbejdet, som med resten af den uhyggeligt velspillede produktion.

Tekstmæssig cirkulerer Katharina om refleksion til det nære og det kære – som f.eks. den skønne "Emma She's Emmerican", der er skabt ud fra en overhørt sætning fra et af børnebørnene – eller den storsvingende "Hey Sister", der er en varm kærlighedserklæring til – ja gæt selv – søsteren.

Det bliver dog aldrig for selvcentreret for det er universelle observationer og følelser, der er på spil, og kan genkendes af de fleste voksne mennesker. Tanker om det der var, det der er – og det der (måske) kommer – og om kærligheden til selve livet, og ikke mindst til musikken, som en kraft.

” I believe in music, I believe in song, I believe in wild guitars, and I sure believe in the drum – I believe in chords, I believe in keys, I believe in the base playing wild dreams, I believe what I believe, is all for free” – synger hun på “Hey Love”. Og her er vi ved kernen. **Katharina & Raven Chants** tror på projektet – de VIL det. Det kan høres og de bidrager alle – sammen med den glimrende producer **Louise Nipper** – til en fuldfed helhed med et stilværk af et lydbillede, som man næsten ikke troede på var eksisterende i dette årti. Det er det. I højeste grad. **Steen Kyed** – guitar, **Henrik David Mikkelsen** – keys, **Jon Bruland** – bass, **Jesper Nørløv** – percussion og **Jesper Lind** – trommer, ligger hele tiden tight og legende luftigt, og sikrer et musikalsk landskab, der har sit rodnet og rækværk i orden. Når det undervejs bliver solistisk er dogmet også klart og tydeligt – “hellere lidt og hengivent godt – end alt for meget fyld!”.

Det sikrer et velproportioneret og velstemt album med 10 numre på 36 minutter – der efterlader lutter lys i sindet, og er behagelig massage for både øresnegle og musikhjerte. På ingen måde nyskabende – men det skal vi heller ikke bruge til noget i den her sammenhæng. Her er der brug for velskrevne sange i de rigtige klæder. Og det er præcis det man mødes af her – og hvis det er umoderne – så lad det nu være det. Det bliver vel også IN en dag – at være umoderne!

Mads Kornum